

ikke har kunnet forklares som en fuldt ud naturlig Proces, ganske uafhængig af nogen Troesbekendelse. En Spiseskefuld amerikansk Olje f. Eks. virker ogsaa efter min personlige Erfaring ganske suverænt. Paa en Kristen, en Muhamedaner eller en Hedning garanterer jeg den samme Virkning.«

Mads Vestrup saae over paa ham med paatagen Forbavselse. Han formelig maabede. Hvordan? Kunde det virkelig være oplyste Menneskers alvorlige Mening — spurgte han — at et kemisk Præparat ejede nogen livsopholdende Magt i sig selv? Det var jo da at sætte sig paa samme aandelige Standpunkt som Negere og Hottentotter, der tilbad »Aanderne« i en Kampesten og besværgede dem ved Trolddom. Saa forstod han da bedre den katolske Overtro paa hellige Kilder og undergørende Madonnabilleder, skønt man naturligvis maatte fordømme ogsaa denne Form for Genstandsdyrkelse. Men forresten vilde han spørge: hvad hjalp det at gøre Legemet friskt, dersom Sjælen sygnede hen og Hjertet forhærdedes? Herpaa skyldte den høj lærde Videnskab endnu Menneskeheden Svar.

»Det Svar har De dog faaet allerede i Deres Skoletid, Hr. Pastor! *Corpore sano, mens sana*. I et sundt Legeme en sund Sjæl — det var Lægekunstens Motto lige fra dens ældste Dage.«

Paa sin uforanderligt sindige, næsten søvnige Maade svarede Mads Vestrup, at det Citat kendte